

HOST

Zlá žena

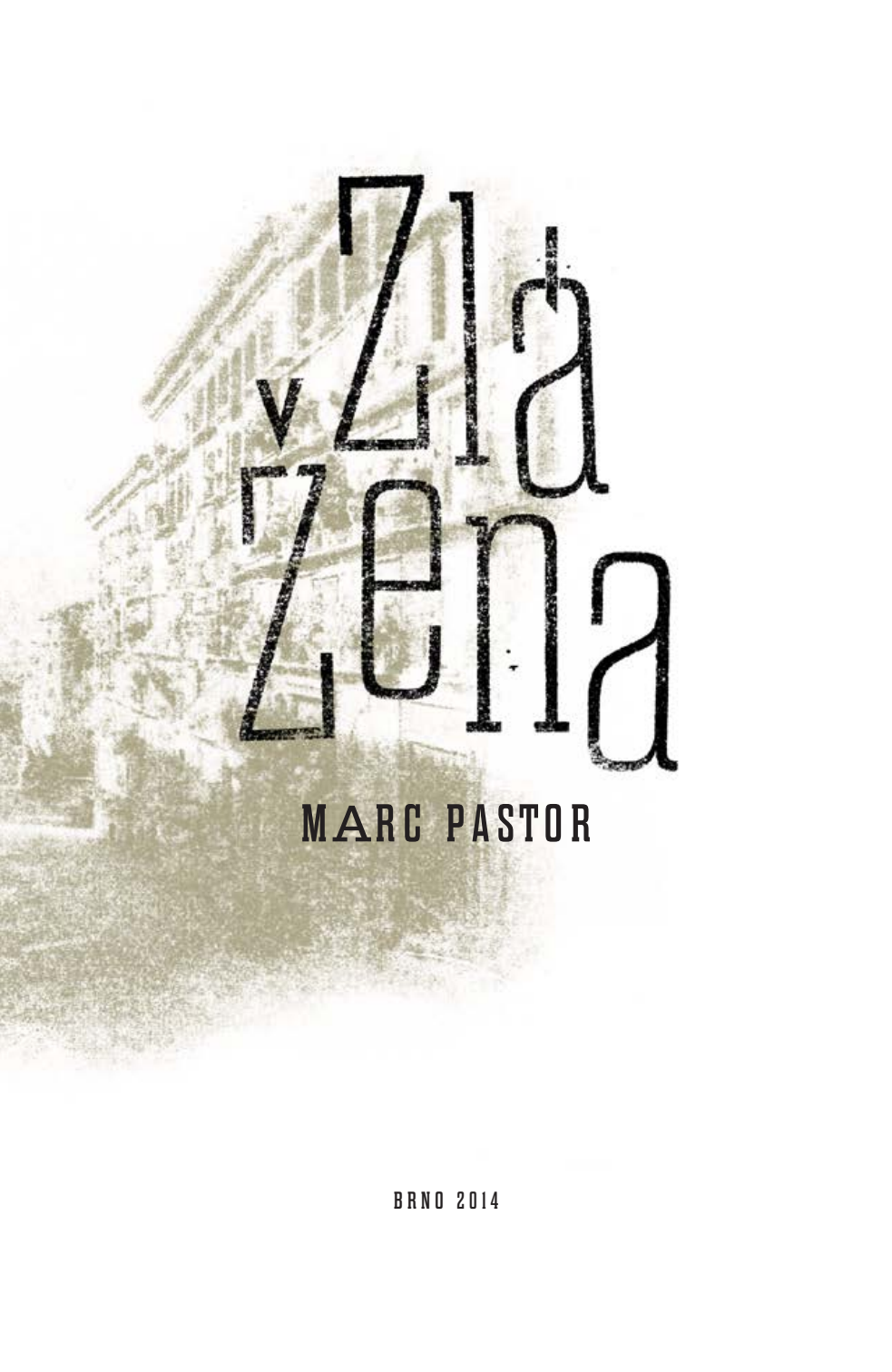
MARC PASTOR

HISTORICKÝ
THRILLER
PODLE
PŘÍPADU
«UPÍRKY
Z ULICE
PONENT»

v Zláz Zena

MARC PASTOR

BRNO 2014

Marc Pastor

La mala dona

Translated from Catalan by Olga Čtvrtníčková
and David Utrera Domínguez

Copyright © Marc Pastor, 2008

Czech edition is published by arrangement
with The Ella Sher Literary Agency working in
conjunction with Agentia literara Livia Stoia

Translation © Olga Čtvrtníčková,

David Utrera Domínguez, 2014

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

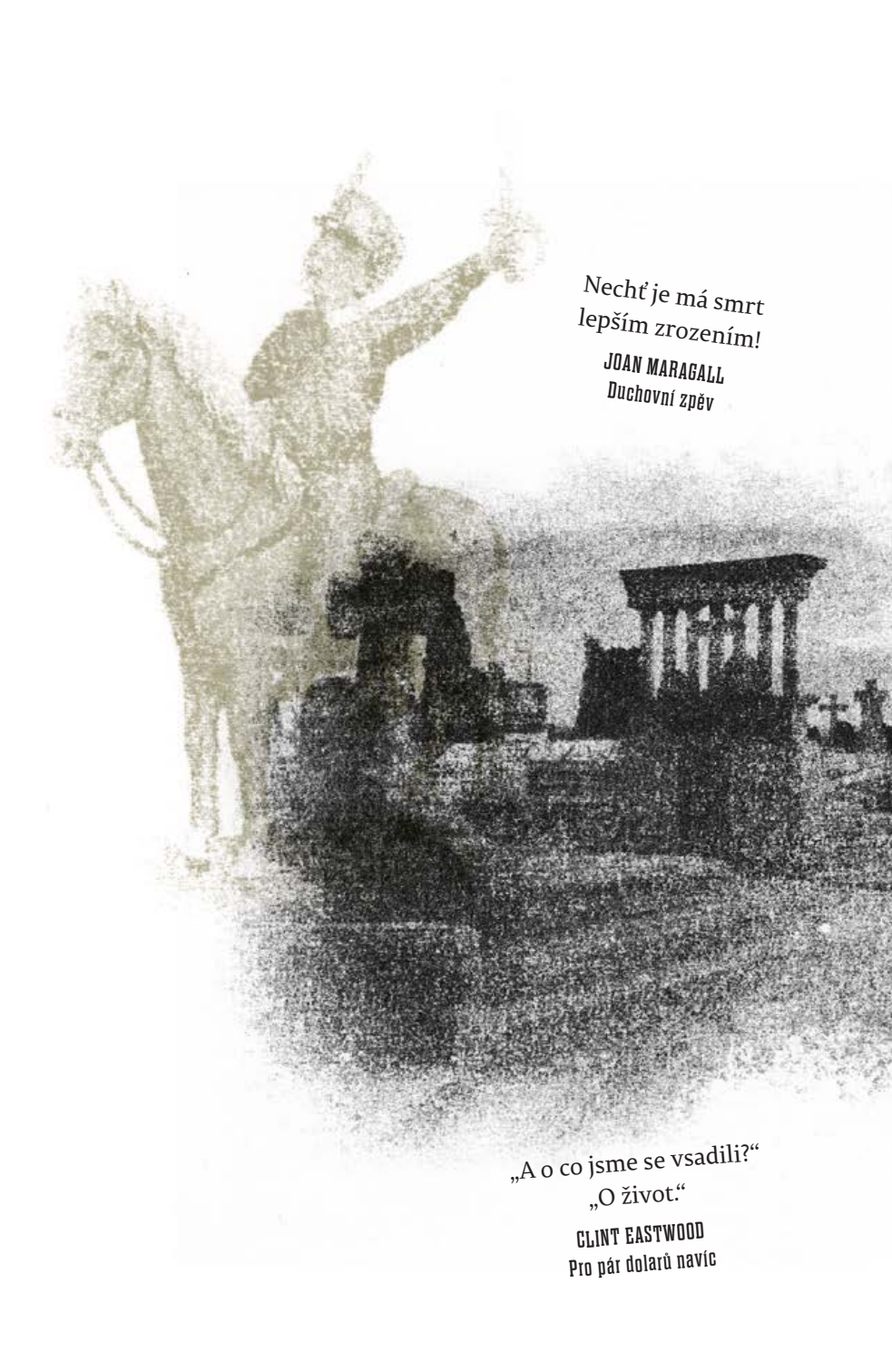
ISBN 978-80-7491-316-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-317-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-318-1 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-319-8 (Formát MobiPocket)

Pro Evu, Míriam
a mé rodiče, kteří
jsou stále se mnou

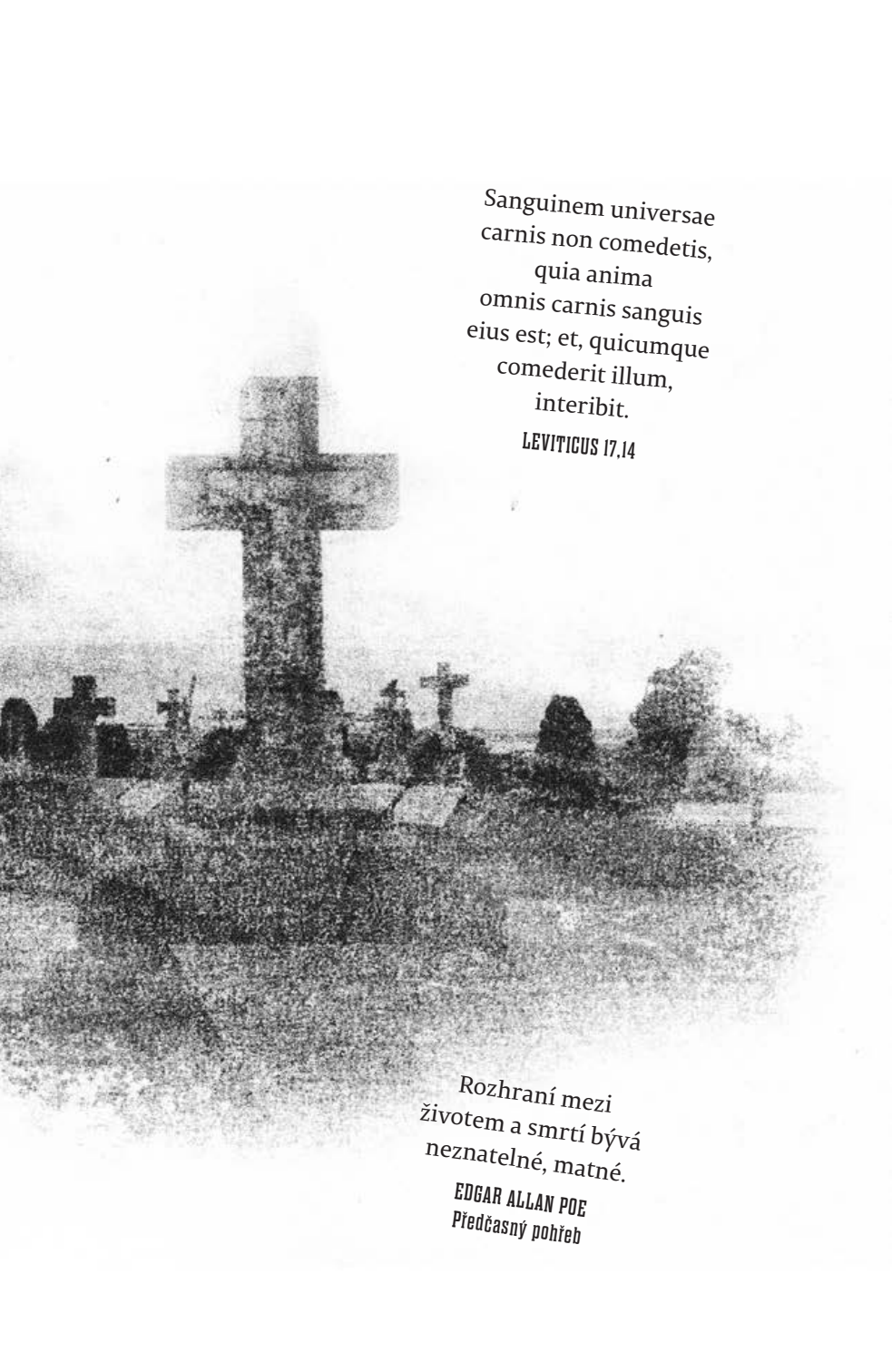

Nechť je má smrt
lepším zrozením!

JOAN MARAGALL
Duchovní zpěv

„A o co jsme se vsadili?“
„O život.“

CLINT EASTWOOD
Pro pár dolarů navíc

Sanguinem universae
carnis non comedetis,
quia anima
omnis carnis sanguis
eius est; et, quicumque
comederit illum,
interibit.

LEVITICUS 17,14

Rozhraní mezi
životem a smrtí bývá
neznatelné, matné.

EDGAR ALLAN POE
Předčasný pohřeb

I

Ted' jsem hlas ve tvé hlavě. Nebo litanie odříkávaná u postele milovaným člověkem nebo spolubydlící, který neumí číst potichu, nebo vzpomínka vyvolaná nějakou vůní. Jsem muž, jsem žena, jsem vítr i papír; obchodní cestující, lovec i chůva (král ironie); ten, kdo ti prostírá stůl a kdo s tebou sdílí lože, kdo tě bije a kdo ti naslouchá; nápoj, který ti spálí krk, déšť, který tě zmáčí na kost, odraz noci v okně i hladový dětský pláč.

Jsem vším a mohu být všude. I když se chovám spíš jako muž (pokud je ovšem slovo *chovat se* vůbec to pravé), lidé o mně často mluví jako o ženě. Někdy mi říkají Dáma s kosou, podruhé Zubatá, jindy zas Neúprosná (tohle jméno se mi líbí asi nejvíc; je z *Tisíce a jedné noci* a připadá mi docela poetické). Má to ovšem poměrně logické vysvětlení. Ženy jsou základem lidského druhu, prvopočátek všeho. Dáváte život. Představujete pravý opak toho, co jsem já. Stojíte na opačném konci provazu. Nemohu říct, že vás nenávidím (nemám city, znám pouze zvědavost), ale také nemohu říct, že jsem jako vy. Jsem spíš muž: jsem ničitel. Muži dokážou jenom hubit, bořit: ovládat a zabíjet. Mohli byste namítnout, že bez mužů by nebylo dětí. Žvásty. Muž nerodí. Jen souloží se samicí a zanechá po sobě sémě, svou zničující stopu. Svým způsobem ji zabije a ona se obětuje, aby se zrodil nový život. Ženy budou pořád rodit a starat se o to, aby život nezanikl a pokračoval dál. A proto vám chci vyprávět příběh Enriquetty Martíové. Protože byla jiná než ostatní ženy.

Takže zapomeňte na kosu, lebky, kostlivce a tmavá roucha; zapomeňte na středověké výjevy prázdných očních důlků a ohlodané kůže, na hustou mlhu, úpění, řetězy, zlověstný smích a přízračná zjevení. Já nejedním s vozíkem plným mrtvol, nejsem Nejvyšší soudce ani kat s kápí... i když tím vším být mohu. To všechno jste vy s tou svou přebujelou fantazií, nočními můrami a strachem.

Já nejsem konec cesty: jsem ta cesta.

Ale dost už řečnění o mně. Nestojí to za to a nikam to nevede. Začneme už konečně s příběhem, který vám chci vyprávět.

Ti, kteří tomu nerozumí, říkají, že první lopata jde vzdyc-ky nejvíc ztuha.

Hnusná huba strne a nastraží uši jako lovecký pes. Pach vlhké půdy, pach potu Jednovokýho, pach soli v mořském vánku. Ruce zaťaté do rukojeti, vypoulené oči, kulaté jako měsíc, který ozařuje polorozpadlý hřbitov.

Vyleká je noční výkřik racka. Co to bylo? Níic, jenom pitomej pták.

Vedle Hnusné huby kope Jednovokey – vysoký, urostlý, o pravé oko ho připravila kulka z pouličních nepokojů během Tragického týdne, bezzubý úsměv a tělo plné krvavých boláků. Nahoře na Montjuicu spolu pro mrtvolu nebyli už od léta. Teď přijeli s vozíkem Jednovokýho, který přes den rozváží maso z jatek a prodává ho ve městě; nejdřív přehodili přes bránu lopaty a pak ji přeskočili. I malé světýlko z petrolejky by bylo tady nahoře odevšad vidět, takže ji zapálí až ve stínu hřbitovních soch. Neraď bych, aby mě tu chyt hlídač nebo policajt, to by mi nakonec mohli taky říkat Slepěj.

„Co s nima ten doktor dělá, s těma mrtvolama?“

„A co je nám po tom?“

„Platí nám těžký prachy za materiál, co by si klidně mohli vzít ze špitálu.“

„Prosím tě, co ty víš vo medicíně? Tak dej pokoj – každej ať si hledí svýho. Doktor těch svejch doktorskejch věcíček a my svejch pytlů.“

Díra se prohlubuje. Zlodějčci kopou čím dál rychleji a už jsou skoro u rakve.

„Jenže toho nikdy nezabásnou. Je to felčar. Ale s náma malejma grázlíkama se nikdo mazlit nebude.“

„Drž zobák, Hnusná hubo, a nesejčkuj. Jestli von pude do kriminálu, nebo ne, tím si nelam hlavu. Starej se vo to, aby

policajti nestrčili do basy tebe. Dělej, dej sem víno, už jsem mokrej jak myš.“

Hnusná huba vytáhne z pytle kožený měch s vínem a podá ho Jednovokýmu. Když mu ho pak Jednovokej vrátí, také se napije. Protřelejší mají přednost. Jeho kumpán toho má za sebou mnohem víc než on. Vždyť Hnusná huba je vlastně ještě kluk, holátko, které se právě vylíhlo ze skořápky, sirotek, co bez peněz, bez matky, bez otce i bez Boha živoří v boudě s holuby na střeše v ulici Lluna. K jídlu se dostane, když něco najde nebo když si něco ukradne, což většinou bývá tentýž den. Jedinou společnost mu dělá starý slepý soused, který učí děti hrát na kytaru, dospělým vyrábí pomády a masti a prohlašuje, že umí vyléčit všechny nemoci světa, i když už léta nevidí a v hlavě to nemá v pořádku. Jmenuje se León Domènech a nikdy si nestěžuje. Ani když mu chybí holub na střeše. A pročpak ti říkají Hnusná huba, chlapče? zeptal se jednoho dne. Zaslou krev na zubech a špinavé peří ve vlasech neviděl.

Pohni, dělej, ať už to máme hotový. Za chvíli bude světlo.

V dlouhém tichu se jako nádeníci urputně soustředí na kopání. Dutý náraz napovídá, že se dostali ke dřevu. Očistí povrch rakve od hlíny a hledají hřebíky. Dva vytáhne Hnusná huba nehty. Z prstů mu teče krev. Jednovokej zasune konec lopaty do škvíry pod víko a opře se o ni. Prásk, vylétnou třísky, víko se pootevře. Hnusná huba kryt vzrušeně otevírá. Zděšeně vykřikne.

„Do hajzlu,“ zamumlá Jednovokej.

„Určitě jsme měli vzít tohodle?“

„Jasně,“ rozkládá papírek, který měl v kapse. „Koukni se sám.“

„Neumím číst.“

„To je mapa...“

Hnusná huba, rozkročený nad bezhlavou mrtvolou, pronese:

„Ať je to kdo chce, tendle teda na horečku určitě nezkapal.“

Jednovokej vyleze z díry a bradou se opře o rukojeť lopaty. Zavře oči. Přemýšlí.

„Todle doktor chtít nebude.“

Hnusná huba zvedne mrtvolu za paže a posadí ji.

„To je teda šampión v těžký váze.“

Jednovokej nemá náladu na vtipkování.

„Dyť ani neni čerstvej, ježišmarja, kolik je tady červů!“

Pozvedne lampu blíž k Hnusné hubě a ten si všimne, že mu červi lezou po rukách a padají mu na kalhoty. Několik mu jich vleze i do bot. Podívá se mrtvole na krk. Je tam víc života, než čekal. Šátrá v rakvi, hledá hlavu.

„Je to ženská, nebo chlap?“

„Snad si ji nechceš nechat?“

„Dybych ji dobře vyčistil...“

„Je to chlap.“

„Jo tak to ne. Buzerant nejsem.“

Ticho. Racek se přiblíží až k nim a upřeně se na ně dívá, jako by říkal: Jestli ho nechcete, stačí říct.

„Možná by ho chtěla Pani.“

Hnusná huba se vyděšeně otočí. Při pohledu na Jednovokýho, jak s lampou a lopatou klečí v hrobě a mluví o ní, mu přeběhne mráz po zádech.

„Pani?“

„Dej sem cennosti a už ho konečně vytáhnem.“

S bezhlavým tělem v pytli míří k bráně. Hrob zůstal otevřený, uvnitř racek sbírá zbytky.

„Já nemám Pani rád,“ odváží se nakonec říct Hnusná huba.

„Nech si ty kecy, chlapečku.“

„Nelíbí se mi. Víš, co se vo ní říká.“

Jednovokej pootočí hlavu a podívá se na něj. Chudák kluk. Na vozíku mu pak podá mosazný křížek, který našel v kapse mrtvolý.

„Jestli sis dal na večeri česnek, tak se nemáš čeho bát,“ hlasitě se rozesměje.

„Giselle, jsi ta nejlepší francouzská coura ze všech francouzských cour narozených v Barceloně.“

Moisès Corvo sedí na okraji postele. Dávno zaschlé skvrny, které na zmuchlaném prostěradle zanechali předešlí klienti, plní vzduch pokoje těžkým pachem sexu. Ona leží na posteli nahá, schoulená do klubíčka, na zádech škrábance a na vnitřní straně stehů dvě modřiny. Vlasy má rozhozené na polštáři a pozorně, bez emocí se dívá na Moisèse. Když je s ním, strach, který mívá v očích po noci strávené s kýmkoli, kdo jí může zaplatit večeri, je najednou ten tam. Moisès Corvo se k ní chová hezky. Tak hezky, jak jen to tenhle obrovský chlap dokáže. Měří dva metry, je silný jako dub, hlas má jako hrom a ruce dlouhé jak opice. Když se obléká, Giselle ho pohladí po zádech. Kalhoty už má na sobě, ale šle mu ještě visí po stranách. Košile vypadá v jeho sukovité ruce jako kapesník. Otočí se a usměje, nejdřív ústy a pak i pomněnkovými očima. Tvář jako z obrazu od El Greca, rozčuchané vlasy, ostře tvarované obočí, orlí nos i výrazný spodní ret. Jsi úplně jak náš král, říkává mu doma manželka. A on nikdy neví, jestli má na mysli fyzickou podobu, anebo zálibu v děvčatech, pokud možno co nejdálhalejších a nejnáruživějších.

„Přijdeš zítra?“

„Co já vím. Třeba budu zítra po smrti.“

„Prosím tě, nemluv tak.“

„Tak se mě neptej na takové ptákoviny.“

„Mám strach, Moisèsi. Ráda bych tě tady měla častěji.“

„Z čeho máš strach? Zase z toho neřáda, z toho...“ Moisès si nemůže vzpomenout na jeho jméno. Vzpomíná si jenom na praskání lámajících se žeber v uličce Arc del Teatre.

„Ne. Mám strach z té příšery.“

„Příšery?“ ptá se Moisès a bezděky si sáhne do rozkroku.

„Venku o tom všichni mluví. Ztrácí se děti. Bojím se o malýho.“

„Žádné dítě se neztratilo, Giselle. To jsou jenom řeči starých bab, co už mají po krk uřvaných harantů.“

„Malá od Dority.“

„Kdo?“ Moisés, teď už oblečený, si vestoje a s cigaretou v ústech čistí boty.

„Dorita. Má – měla čtyřletou holčičku. Už dva týdny o ní nic neví.“

„Tu malou jsem v životě neviděl.“

„Protože ji neukazuje! Myslíš, že my kurvy šlapem na ulici a srdceryvně přitom ukazujem svoje děcka?“

Giselle je nervózní. Vstane a přehodí si přes sebe župan. Je starý a rozežraný od molů.

„Neřvi na mě.“ Moisés zamíří ke dveřím. Má dost potíží s manželkou, nepotřebuje se hádat ještě s děvkou.

„Nechod!“

„A co mám jako dělat? Zůstat tady celou noc a čekat na nějaké strašidlo?“

„Nic víc po tobě nechci. Jenom abys mi dal pozor na malýho.“

„Měj se,“ spěšně si přehodí přes ramena kabát a vyjde z pokoje.

Je v horním patře krčmy zvané Šachta na ulici Caçadors. S předstíranou důstojností schází dolů po schodech, o nichž všichni dobře vědí, kam vedou, a prodírá si cestu k barovému pultu. Je tu tolik kouře, že si člověk připadá jako na nádraží. Přispěchá Lolo, malý, plešatý, s unylýma rybíma očima a umaštěnou košilí.

„Jednu anýzovku.“

„Tos neměl nahoře dost?“

„Potřebuju spláchnout tu tvoji chuť... děláš to s ní až moc často.“

„To je čistě obchodní vztah,“ směje se Lolo a otočí se k dalšímu zákazníkovi.

Moisés Corvo vypije celou skleničku naráz. Je osm večer, příliš brzy na to, aby šel do práce, a příliš pozdě, aby se ukázal doma. Na ulici Balmes to má moc daleko. Když chvilku počká, určitě potká nějakou spřátelenou duši, jsou

to všechno známé tváře, ale je lepší nedívat se jim do očí a nezavdat tak příčinu k nežádoucí konverzaci. Za pět minut schází ze schodů Giselle a jde za Lolem, schoulená, jako by spolkla všechno stud za to, co předvádí tam nahoře. Vymění si pár pohledů, Giselle mu předá peníze, Lolo jí pošle vzdušný polibek a ona rychle odchází. Narazí na Martíneze, ten ji přejede pohledem, objedná si výtečné zteplalé pivo a pak se dá do řeči s Ortegou, který je už tak nalitý, že je mu jedno, že jeho manželka je zatím doma s Julim, jemuž říkají Ten, co má tři koule. S Miquelem, který si teď u stolu v koutě dává suchý chleba s ještě sušším salámem, Ortega dnes vykradl pár anglických lodí kotvících v přístavu. Jinými slovy každodenní rutina.

„Lolo!“ zakřičí Moisés přes hukot hlasů. Hospodský je hned u něj.

„Ještě jednu?“ Lolo už se chystá plivnout do sklenice, aby ji před opětovným naplněním vyčistil.

„Ne, ne. Jen jeden dotaz.“ Lolo se k němu nakloní a zpozorní. „Slyšels něco o nějaké příšeře, co unáší děcka?“

Lolo polkne.

„Giselle už ti o tom říkala, co?“

„Tak slyšels něco, nebo ne?“

Lolo váhá a dívá se okolo sebe. Kdokoli je může slyšet. Co se dá dělat.

„Jo. Holky jsou dost nervózní. Říkaj, že už zmizlo náakejh osum děcek. Ale protože jsou... však víš, protože jsou to, co jsou, nic nenahlásily.“

„Jsou to šlapky. A šlapky policajti chtějí, jen když jim to vyhovuje.“

„Přesně tak.“

„Znáš nějakou, které...“

„Jo, Doritu.“

„A ještě nějakou?“

„Àngels.“

„Myslíš Špindíru?“

„Ty znáš nákou jinou Àngels? Josefínka se vypařila před dvěma tejdnama. Božátko malý – teprv dva roky měla. Àngels od té doby nevyšla z baráku.“

„A jak se to stalo?“

„Těžko říct. Budto ji u někoho nechala, když byla zlitá, nebo se jí ztratila na trhu, nebo co já vím.“

Vedle Moisèse se o barový pult oběma rukama opře muž s pěstěným knírem.

„Lolo, chci to samé, co má tady tenhle mizera.“

„Já jsem věděl, že se brzo ukážeš, Malsano,“ řekne Moisès a ani se na něj nepodívá.

„Myslíš anýzovku, nebo blbou náladu?“ ptá se Lolo.

„Copak to v téhle putyce není totéž?“

Lolo poodejde a přemýšlí, jestli v tom náhodou není kus pravdy.

„Máme práci, Sherlocku.“

„Malsano, ještě jednou mi řekneš Sherlocku a udělám ti novou vizáž.“

„Klídek, klídek...“ Juan Malsano zvedne ruku na znamení smíru a druhou si odhrne sako, aby ukázal revolver. „Uklidni se, tady je šest proti jednomu.“

Nepozorovaně se blížím k Jednovokýmu, jdu si pro jeho duši. Neví, že už ho skoro mám. Dívám se, jak se schovává v uličce Mendizábal a čeká na konec představení. Ona má ráda operu a peníze. Postavy, které předstírají, že jsou někým jiným, okázalé kostýmy, velké vášně, lidskou tragédii a bídu. Falešný svět, kde je vše jen zdání, převlek a rituál, daleko od reality. Svět masek. On se alespoň za sebe nestydí, nemá potřebu předstírat, že je někým jiným. Není o nic horší než celá tahle chátra, která teď po představení začne cinkat šperky. Domýšlivá hudba linoucí se i přilehlými ulicemi už dohrála. Za chvíli, až si všichni navzájem řeknou, co si nemyslí, až si milenky domluví na později dostaveníčka s veleváženými obchodníky někde v bytečku v Eixample, začne přehlídka.

Jednovokej se schoval do boční uličky, protože na Ramble je příliš mnoho žebráků. Strážníci budou mít plné ruce práce s jejich odháněním, aby mohlo projet auto pana Sostrese, budoucího barcelonského starosty (i když lerrouxisté a regionalisté vyšli z listopadových voleb nerozhodně a starostou bude jmenován až koncem prosince), a v téhle smradlavé uličce za Operou si nikdo Jednovokýho nevšimne. Nikdo kromě mě. Ale on mě nevidí ani neslyší, protože teď jsem jen stínem číhajícím na jeho duši. Nejde mu do hlavy, co ti barcelonští zazobanci na nějakém tom Vágnerovi mají. Koli-krát už se ti stejní šašci dívali, jak zpěvák tu pitomou operu ječí německy a vůbec mu není rozumět. Kurvy, co hekaj na vyhrátý posteli, to je ta pravá muzika, říká si a ukazuje bezzubý úsměv. Dnes nebude krást, i když by to zvládl levou zadní. Dnes přišel za ní, a proto si já jdu pro něj. Má pro ni něco, co by ji mohlo zajímat. Opera a peníze totiž nejsou její jedinou vášní.

Slyší koně a ví, že už vycházejí ven. Jako by je viděl, navlečené v kožších, samý šperk a zavěšené do manžela. Klidně by se několika z nich podíval na zoubek a předvedl by jim, jak vypadá takový bravurní výkon. Skrývá se v potemnělé uličce před nežádoucími pohledy, dokud ji nezahledne. Je jiná než ostatní. Je sama, s hlavou vztyčenou, jde krátkými, rychlými kroky. Stažené rty, kamenná tvář. Vypadá jako vosková figurína. Ruce má zkřížené pod prsy a je celá zahalená do nádherných bordových šatů, které jí splývají až ke kotníkům. Vlasý vyčesané do drdolu odhalují dlouhý krk, který se nese vzhůru jako stoupající kouř. Jednovokej si olízne rty a zatouží po ní. Přiblížit se k ní je jako vyklánět se z okna v nejvyšším patře: pocit, že může každou chvíli spadnout, je mocný a zároveň neodolatelný.

Jednovokej vyjde do ulice Unió a chvíli ji sleduje. Zatím je kolem pořád rušno. Už se stmívá, ale klekánice ještě nechodí. Neřestníci se pomalu chystají na noc. Ta nejstrašnější z nich před chvílí vyšla z Opery. Když zabočí do ulice

Oleguer, Jednovokej přidá do kroku. Zadržel se, už není nejmladší, sakra. Zakřičí:

„Pani!“

Ona se otočí, pozoruje ho, ale nic neříká. Jednovokej se k ní rozběhne. Netuší, že ho od smrti dělí jen krůček.

Když se tam o dvě hodiny později objeví Moisés Corvo a Juan Malsano, ulička je už plná lidí.

„Sherlock Holmes je pedant. Pitomá kancelářská krysa, co si myslí, že když má školy, všechno vyřeší, jako by to byl matematický příklad.“

„A vyřeší, ne?“ hraje s ním Malsano jeho hru, umí popíchnout.

„Podělá to už od začátku: pro něho je všechno jenom logika, logika a zase jenom logika. Dokonce i naprosto iracionální skutky.“

„Ale tak to není...“

„Ne! Vždyť to dobře víš. Takhle to v životě nechodí. V životě dělají lidi chyby, improvizují, dochází k nedorozuměním. Holmes podceňuje faktor překvapení.“

„Ale případy nakonec vyřeší,“ rozhodne Malsano.

„V knihách. Žádný případ nevyřešíš řetězcem dedukcí, protože ti ho vždycky někdo přetrhne. Zločinci nejedou podle scénáře.“

„Ale Holmes jo,“ ucedí posměšně Malsano.

„Holmes jo. A Dupin taky.“

„Kdo?“

Moisés Corvo rázně odstrčí chlapíka, který se staví na špičky a snaží se zahlédnout mrtvé tělo. Je to jeden z mála přítomných mužů, většina přihlížejících jsou ženy. Tváří se zhnuseně, ale nechtějí přijít o své místo kolem Jednovokého. Zprvu se muž pokouší Moísesovi vzdorovat, rozčiluje se, ale záhy si uvědomí, že proti statnému inspektorovi nemá šanci: mohl by se leda přidat tady k nebožtíkovi. Rozhodne se tedy být zticha a doufat, že si z něj ženské nebudou utahovat.

„Dupin, ten detektiv z Edgara Allana Poea, je ještě horší než Holmes. Holmese aspoň vidíme očima Watsona, který si dokáže udržet sarkastický tón i přes to, že detektiv je chvástal a zachází s ním jako s onucí. Paní, jděte odsud sakra, vždyť už je spousta hodin,“ vykřikne. „Dupin je jakýsi stroj na řešení zločinů, který v životě nevyšel z baráku. Chtěl bych ho vidět jinde než v knížce, v reálném životě, a ne na stopě stupidních primitivních vrahů.“

„Ale někdo se ti přece líbit musí...“

„Lestrade. Ten je mi sympatický. Policista Scotland Yardu, který plní svou povinnost i přes to, že ho Holmes ustavičně ponižuje.“

„Moc čteš, Moisèsi.“

„A ty moc mluvíš, Juane... kruci!“

Dojdou až k policejnímu zátarasu, který tvoří dva strážníci. Za nimi vidí opodál na zemi tělo, či alespoň jeho obrys rýsující se pod prostěradlem prosáklým krví. Přihlízející ženy pořád jen brečí a nesouvisle mumlají, jako by jim na tom ubožákovi, který tam leží na zemi, opravdu záleželo. Jeden kapsář začne probírat kabáty hrstce přítomných mužů, kteří ty ženy utěšují a pevně si tisknou jejich řadra k hrudi. Moisès ho plácne přes ruku a lapka vezme nohy na ramena. Když jeden ze strážníků vidí Moisèse a Juana přicházet, snaží se jim prokřesit cestu davem. Nikdo ho ovšem moc neposlouchá. Zpřísní, zamračí se a po několika výhrůžkách se mu nakonec podaří vytvořit úzký průchod.

„Co se sakra stalo, Asensi?“ ptá se Moisès.

„To se ptáš ty mě? Co myslíš? Jednovokej nejspíš cíhal na ty, co vyjdou po představení z divadla, a netušil, že hlavní hvězdou večera bude on sám.“

„Jak se to stalo?“ Moisès jde blíž a Juan chce nadzvednout látku, ale ta zůstane nejprve pár sekund přilepená na tělo a teprve potom povolí.

„Nevíme. Nikdo nic neviděl, takhle zuboženého už ho tady našli.“

„Takže nikoho nezatkli?“

„Ne. Tobě fakt nic neunikne.“

Moisès ho propálí pohledem a strážník Asens pochopí, že pro dnešek už míru důvěrnosti vyčerpal. Tělo leží zkroucené v kaluži krve, ruce ztuhlé jako drápy, jedno oko upřené hledí do nebe a druhé, prázdné, do pekla. Vypadá jako bílý brouk. Moisès se k němu přiblíží a dřepne si vedle Juana, ale je roztěkaný. Pořád slyší jen vzrušené poznámky přihlížejících. Bojíte se mě, ale jsem vašim nejoblíbenějším představením: když se zjevím, nedokážete odvrátit zrak.

Vždycky přijdou s křížkem po funuse, slyší říkat jednu vyzáblou ženu.

„Není na to moc brzo, aby byl takhle ztuhlý?“ ptá se Juan.

Moisès se dotkne studených prstů Jednovokýho, je v nich teď asi tolik života jako v hrábích. Zkřivený obličej a ústa v groteskní grimase, bledý jako svíce. Vykrvácel, říká si Moisès, ale nevidí žádnou ránu. Krk má celý od krve, v té tmě vypadá jako tér.

„To je tím šokem. Smrt ho zaskočila tak nečekaně, že úplně ztuhnul hrůzou.“ Vyhrne mu rukávy, odhalí i předloktí. „Nemá žádná obranná zranění, ale podle pozice těla to vypadá, že stál k agresorovi čelem.“

„Nečekal to. Ale jak vykrvácel?“

Příšera, zaslechne Moisès. Lidé stojící okolo zděšeně mumlají.

„Asensi, vyhoď tu pakáž sakra, nemají tu co dělat.“

Strážník ho poslechne, ale lidé se nedají. Ignorují ho. Po odstoupení o metr, ale jakmile Asens fascinovaně obrátí pohled k mrtvému, hned jsou zpátky. Moisès vezme kapesník a otírá jím Jednovokýmu krev z krku. Konečně našel to, co hledal. Kus vytrženého masa, který se houpe na kůži. Moisès přiloží do rány ukazováček pravé ruky. Není to poprvé, co si Malsano říká, že někdy nemá Corvo všech pět pohromadě.

„Přímo do krční tepny. Útok byl každopádně přímý a prudký.“

Lidé se začínají překřikovat. Je úplně bledej! Vysáli z něho všecku krev!

„Ale Moisés, tohle není rána po noži ani po střelné zbraň,“ pronáší Juan nahlas své obavy. Tuší původ zranění, avšak nechce tomu věřit.

„Řez je půlkruhový, ale nerovnoměrný. Jako by ho provedli malinkou pilkou. Jenže pilka by způsobila větší újmu a na oběti by byly patrné známky obrany. Na těle nejsou vidět žádné jiné stopy násilí. V každém případě budeme muset počkat na výsledky pitvy...“

„Ty myslíš, že...?“

Moisés přetočí mrtvolu na břicho, jako by převracel pytel. Pro něj to vlastně je jenom pytel. Nic víc. Je to jen práce. Svléče Jednovokýmu kabát a nožíkem mu na zádech rozpárá košili. Někdo hlasitě vyjekne, Asens se opět rozčílí a má sto chutí vytáhnout obušek. Ale sám je také zvědavý. Moisés si pozorně prohlíží paže mrtvolky. Požádá o svítilnu a druhý strážník mu ji přinese. Na vnitřní straně pravé paže jsou čtyři malé modřiny ve tvaru půlměsíce a na levé paži tři.

„Zaútočili na něho zepředu. Útočník ho chytl zepředu... a zakousl se do něj.“

Jedna žena omdlí. Když Moisés uslyší hluk, otočí se.

„Jedno skousnutí.“ Juan se stále dívá na Jednovokýho. „Jedním kousnutím mu někdo vytrhl kus masa.“

Přichází reportér, v ruce zápisník a tužku.

„Inspektore Corvo!“ zakřičí na Moíse.

„Ted' ne, Quime.“

„Tak prosím vás, vždyť je ještě teplej!“

Juan vstane a otočí se na reportéra:

„A ty můžeš mít teplou držku, chceš?“

Quim zavrtí hlavou.

„Tak sklapni.“

Tou dobou se už od ulice Sant Pau až k parku Ciutadella šíří Barcelonou zvěst, že příšera dostala hlad.

Když dorazí soudce don Fernando de Prat, ozývá se dětský pláč, nemluvnata se dožadují matky. Lidé se začínají rozcházet, jako by se spustila siréna v továrně. Někteří se chtějí ujistit, že jejich děti spí doma v postýlce, i když třeba mezi štěnicemi. Jiní se zase nechtějí potkat tváří v tvář se soudcem, aby jim náhodou nezačal připomínat, že se mají teď někdy dostavit k soudu a zaplatit pokutu nebo si odpykat trest. Další tuší, že teď přijdou na řadu otázky, že policie začne vyslýchat každého, kdo má oči a ústa, a v téhle čtvrti je lepší být němý a slepý než jednooký jako ten ubohý nebožtík, který už začíná zapáchat, pokud ovšem nepáchl už předtím.

Když Hnusná huba vidí, jak don Fernando de Prat vystupuje na rušné ulici Sant Pau ze svého vozu Hispano-Suiza, ve tváři má nabručený výraz, na sobě župan, pod ním pyžamo a v ústech dýmku, otočí se čelem vzad a upaluje po ulici Om až na Drassanes, kde stojí Jednovokýho vozík s mrtvolou, kterou vzali ze hřbitova na Montjuícu. Zaveze ji až do přístavu, kde se lodní stožáry pohupují v pomalém rytmu mořského vánku, rozhlédne se kolem, ujistí se, že ho nikdo nevidí, a shodí tělo do vody. To pak s rachotem připomínajícím pád balvanu ze skály zmizí pod hladinou. Hnusná huba se dá na útěk a Jednovokýho vozík tam nechá. Teď už ho nebude potřebovat, říká si a pádí domů, do holubníku na ulici Lluna. Ve tmě se necítí zrovna ve své kůži. Ve tmě se schovávají upíři.

Don Fernando de Prat si bez valného zájmu prohlédne mrtvolu a rutinně prohodí s Moisèsem a Malsanem pár slov. Předstírá, že se chce dozvědět, co se stalo, ale ve skutečnosti myslí jenom na to, aby už byl co nejdřív zase v posteli a aby už měl tuhle zatracenou službu za sebou.

„Kdybysme měli aspoň fotoaparáty,“ nařiká si Corvo, když po něm De Prat chce do zítřejšího dne zprávu o tom, co se stalo.

„Tak si to nakreslete. Jak to děláme celý život.“

„Život občas zhasne jako svíčka, vaše ctihodnosti, a rázem se ocitneme na lepším místě. Doporučil bych vám, abyste se na to zeptal tady našeho hosta, ale obávám se, že by jeho odpověď byla poněkud chladná.“

Soudce Corvovy sarkastické poznámky nevnímá, už dorazil lékař.

„Prosím vás, řekněte nám, že je po smrti, ať už můžu jít domů.“

Doktor Ortiz moc nemluví. V ruce má kufřík a horní ret mu zdobí dlouhý zatočený knír. Klekne si k bezvládnému tělu a před ústa mu přiloží zrcátko.

„Možná vám napoví ta rána na krku, doktore,“ pronese Corvo. Odpovědi se ale nedočká.

Doktor zkouší nahmatat tep, zkoumá oči a nakonec se zvedne.

„Vezměte mi ho do Nemocnice Clínic.“

Poté podá ruku soudci a spěšně odchází. Don Fernando de Prat, Corvo a Malsano už ho dobře znají. Stejně jako se znají navzájem. Už spolu prožili hezkou řádku nocí nad ne-jedním zesnulým. A tak soudce rozhodne, že to pro dnešek stačí a že zítra, dá-li pámbů, je taky den. Oba inspektoři čekají, dokud neodvezou tělo, a společnost jim dělá jen kulhavý vrčící pes, který přišel olizovat kaluž krve z kočičích hlav.

V ulici Ponent číslo dvacet devět, nedaleko od místa, kde byl nalezen Jednovocej, leží doma v posteli Salvador Vaque. Před chvílí si šel lehnout. Byl v pracovně a čekal na Enriquetu, ale klížily se mu oči. Tak se zvedl a šel se podívat k Angelince do pokojíčku. Spala. Zamkl dveře. Poté otevřel dveře od komory, kde na slavníku seděla Doritina dcerka a plakala.

„Co je, broučku?“ Salvador se k ní přiblížil a pohladil ji po krátkých, nešikovně zastřižených vlasech.

„Já se bojím,“ zakňourala.

„A čeho se bojíš? Nemáš se čeho bát.“ Salvador jí přejel prsty po krku a pak sklouzl i na hrud'. Jsou jí sotva čtyři roky.

„Já chci mámu...“

„Já jsem tady, zlato, jsem tady s tebou.“

Salvador opojeně nasával vůni dítěte, která mu ulpěla na prstech. Najednou uslyšel odemykání dveří. Manželka je doma. Přejel mu mráz po zádech a cítil se provinile. I když bylo v místnosti chladno, začal se potit. Nastražil uši jako lovecký pes a představoval si ji, jak jde nejprve do jídelny, potom do kuchyně a nakonec do komory, kde se zastaví. Ticho.

Enriqueta otevře dveře do ložnice. Salvador dělá, že spí. Enriqueta se potmě svlékne a ulehne do postele. Zezadu ho obejmě. Salvador se kousne do rtu, chlad jejích studených prstů mu proniká do žeber. Ona zhluboka dýchá a mezi zuby jí unikne tenký vzdech, který mu připomene zasyčení hada. Kousne ho do ucha a pak mu přejíždí jazykem po šíji, zatímco rukou mu šátrá v klíně, až nakonec kořist uloví. On se otočí a políbí ji. Její ústa jsou teplá a slaná.

Jako krev.

